

EL MON AL REVÉS

UN LLOC QUE ERA BÓ

HI HAVIA FA TEMPS

AL QUI MALTRACTAVEN

TOTS ELS XAIS DOLENTS. (els corders dolents)

Érase una vez

un lobo bueno
al que maltrataban
todos los corderos

HI HAVIA TAMBÉ

UNA BRUIXA MACA

UN PRINCEP DOLENT

I UN HONEST PIRATA

y había también
un príncipe malo
una bruja hermosa
y un pirata honesto
~~tolerante~~

COSES COM AQUESTES

HI HAVIA FA TEMPS

QUAN JO SOMIAVA

UN MÓN AL REVÉS

todas estas cosas
había una vez
cuando yo estaba
en un mundo al revés.Quan un cop
tot al revés

J. A. G. G.

hay transcripción de Joan Rayguit

EL PRÍncep DOLENT

Temps era temps hi havia un Príncep Dolent.

El castell on vivia dominava la capital d'aquell antic regne

El seu pare, el Rei, i la seva mare, la Reina, havien mort poc després ^{que neixes ell} del seu naixement. El nen no podia ser proclamat Rei fins que no fos major d'edat, i per això el país el governaven tres sinistres personatges: el Regent, el Conestable i el Mag.

El Príncep era molt llest, ⁱ va aprendre de seguida a llegir i escriure, però contestava malament, deia paraulotes i trencava gerros, miralls i làmpades tot corrent com un dimoni amunt i avall del Castell.

A la ciutat, i a tot el regne, ben aviat tothom va començar a parlar del mal caràcter del Príncep.

-Una cambrera del Castell m'ha dit que és un nen molt malcriat.

Explicar que persegueix les nenes de la seva edat i les espanta
~~-Es veu que les nenes de la seva edat les persegueix i les espanta.~~

-Diu coses lletges: és un Príncep Dolent.

I, així doncs, li va quedar el nom de Príncep Dolent.

El Regent, el Conestable i el Mag van educar el Príncep per tal que fos tan cruel com ells. Aquells personatges malvats recorrien cada any tot el país, amb els seus soldats i recaptadors d'impostos per espremer els pobres habitants del reialme.

En aquests viatges s'hi enduien el Príncep perquè volien que s'acostumés a recaptar aquelles contribucions tan altes i tan injustes.

La gent del país, en veure el Príncep Dolent al costat d'aquells malvats, deia:

-Pobres de nosaltres quan sigui Rei!

-Si ara és un Príncep Dolent, després serà un Rei encara pitjor!

El temps va passar i el Príncep creixia i, sense deixar de ser el Príncep Dolent, s'anava tornant silenciós i estrany. Li agradava estar sol i, per poder-s'hi estar, s'amagava a la torre més alta del Castell.

I allà, sense que ningú no el veiés, passava hores i hores escrivint en uns grans rotlles de pergami que després, abans de sortir de la torre, amagava en un lloc secret.

També tenia el costum de seure en algun racó apartat dels jardins del Castell, per llegir i rellegir llargs manuscrits que explicaven la història del seu país.

Una altra de les seves manies era la d'escapolir-se d'amagat del Castell, quan es feia fosc. Sortia per un portell de la muralla que només ell coneixia, ben embolicat en una capa negra i amb un gran barret que li tapava la cara.

En arribar a la ciutat, el Príncep Dolent s'esmunyia per carrerons estrets i negres, sense deixar de mirar enrera per tal que ningú no el seguís.

Moltes vegades entrava dins de cellers mal il·luminats, i d'altres baixava a profunds soterranis passant per escales i passadissos tortuosos.

altres cops

En aquests llocs misteriosos l'esperaven d'altres persones que també s'amagaven ~~el cos i~~ la cara. I tots plegats passaven hores i hores xerrant i discutint en veu baixa.

Després deixaven aquells amagatalls i sortien, d'un en un, agafant camins diferents.

Van passar anys i finalment va arribar el dia en què el Príncep, que ja era major d'edat, va ser proclamat Rei del país. L'acte solemne es va celebrar al Saló del Tron. Un cop acabada la cerimònia, el Nou Rei, que portava la Corona i el Ceptre, símbols del màxim poder, va sortir als jardins del Castell, seguit de l'Ex-Regent, el Conestable, el Mag i els altres infames cortesans.

El Rei i el seu seguici van seure a taula. Era una ~~gran~~ taula *molt llarga* parada per celebrar la coronació del Rei. El banquet va començar: no hi faltaven ni els plats més bons ni els vins més exquisits.

Mentre els cortesans dinaven, van sortir a cantar, recitar i ballar molts grups de còmics, titellaires i artistes, que van fer tota mena d'exhibicions per distreure els convidats.

Per ordre expressa del nou Rei aquell dia es van obrir totes les portes de la muralla. Els ciutadans i els pagesos van entrar i, asseguts a terra, contemplaven infeliços com els cortesans bevien i s'atipaven. Ells, en canvi, només tenien pa i aigua.

El nou Rei no deia res. No va menjar gens ni mica: va estar-se tota l'estona mirant *ara a un costat, ara a l'altre.*

cap i cap
una banda a l'altra
(a un costat a l'altre)

Tot d'un plegat, quan les autoritats i els cortesans ja estaven mig marejats de tant menjar i ~~tant~~ beure, el nou Rei es va posar dret i, dirigint-se als artistes i la gent de poble, va dir ^{en veu molt clara:} ~~cridant:~~

-Amics i súbdits fidels, ja ha arribat l'hora. Feu el que heu de fer.

Obeint aquestes paraules, tots els artistes i una gran part dels ciutadans van assaltar aquella taula tan ben parada i, en un tres i no res, van fer presoners l'Ex-Regent, el Conestable i el Mag i els lligaren ben fort amb cadenes. *van r*

Quan va acabar l' aldarull, el Rei va parlar d'aquesta manera:

-Estimats ciutadans. Durant molts anys he amagat els meus sentiments perquè aquests malvats es pensessin que jo era tan dolent com ells. Així he aconseguit veure totes les seves injustícies per poder posar-hi remei quan fos Rei, com ja ho sóc des d'ara.

Moltes nits he sortit disfressat d'aquest Castell per reunir-me en secret amb alguns de vosaltres i preparar el parany en què han caigut aquests miserables.

seran
Juro solemnement que se us ~~seran~~ tornaran tots els diners i totes les propietats que us van ser arrabassades i juro també que aquests delinqüents ~~seran~~ seran castigats amb tot el pes de la Llei i de la nova Constitució.

Tal dit, tal fet. Els ciutadans van recuperar les seves pertinences. L'Ex-Regent, el Conestable i el Mag van ser jutjats per l'Alt Tribunal, que els condemnà a trenta anys de presó i ordenà que se'ls confisquessin totes les riqueses.

Els cortesans infames i els nobles corruptes també van ser jutjats, van perdre les terres i els diners que havien robat i foren desterrats del reialme. I en aquell país per sempre més hi va haver justícia.

D'aquesta manera, aquell que durant tant de temps havia tingut el malnom de Príncep Dolent, es va convertir en un Rei bo, just i estimat per tothom. I així ens ho recorden les cròniques i la història d'aquell antic país.

LA BRUIXA BONICA

Temps era temps hi havia una Bruixa Bonica.

Quan era petita, i abans *que decidís de fer-se* de decidir fer-se Bruixa, els seus pares van morir i ella es va quedar sola en aquest món.

I sola va créixer. Era alegre i espavilada: anava a l'escola, feia les feines de casa i es guanyava la vida cosint, fent encàrrecs o ajudant els veïns. I encara tenia temps per jugar amb els seus amics i escoltar les històries que explicaven els més vells del poble.

Els anys van passar de pressa i aquella nena es convertí en una noia bonica i ~~animada~~. Sempre ~~estava contenta~~ *ella* i volia fer feliços els altres. *que*

Però no tothom se l'estimava. Alguns homes del poble, en veure-la tan maca, li feien la guitza i s'aprofitaven del fet que vivia sola. Li deien paraulotes i coses lletges i l'empaitaven pel carrer. Ella no perdia mai la dignitat i seguia caminant com si res. Semblava que les úniques diversions d'aquells homes fossin molestar la noia i mirar el futbol a la televisió mentre cridaven i bevien a la taverna.

També hi havia dones que tenien enveja de la seva bellesa ~~ella~~ *ella* i simpatia i parlaven malament d'ella, i inventaven històries i feien safareig.

La noia hi tenia bons a mics, al poble, però es va cansar d'aguantar les males maneres d'aquells homes tan poca-soltes i ~~el~~ *el*

girigall

~~cafarderia~~ d'aquelles dones tan ~~petitiques~~ ^{Xafarderes}. I vet aquí que va decidir ^{de} marxar.

I un bon dia, al matí, abandonà el poble. No sabia ben bé on anava: caminà i caminà, va deixar enrera prats i camps, va travessar el riu i va entrar en un bosc molt espès.

En una clariana del bosc hi va descobrir una casa petita, vella i abandonada, i s'hi va ficar.

Endreçà i netejà la cuina i les habitacions, i al cap d'un parell de dies la casa semblava nova.

En acabat, i com qui no fa res, va agafar una aixadeta i va treure la brossa i les herbes dolentes de l'hort i va tornar a plantar-hi coses. Amb la fruita, les patates i les verdures que collia es podia alimentar d'allò més bé.

La noia se sentia lliure i feliç, en aquell indret, però també s'hi trobava molt sola. No se'n sabia estar, de les amigues i els amics. Què podia fer per trobar-se amb ells sense que la veiés aquella gentussa del poble? No se li acudia cap solució.

Un dia, tot regirant un armari, va trobar uns llibres antics que parlaven de bruixeria i de màgia. Els va llegir i va tenir un bon acudit:

-Si estudio aquests trucs, em disfresso de Bruixa i aprenc a volar damunt d'una escombria, podré anar al poble sempre que vulgi. Ningú no em farà la guitza. Aquella mala gent són una colla de covards i quan vegin una Bruixa fugiran esperitats.

I pensat i fet. Amb uns retalls de ~~proba~~ i quatre draps vells que hi havia en una calaixera, es va fer un vestit, un barret negre punxegut i una carota que la feien semblar una bruixa de debò.

El problema ~~gros~~ va venir quan va voler aprendre ~~ca~~ ^{de} volar amb l'escombra. Va caure uns quants cops, però no es va fer mal. I com que era molt valenta i decidida aviat se'n va sortir i volava ~~amb~~ amb una gran naturalitat.

Així doncs, la Bruixa Bonica travessava el cel rabent com un llampec per anar a veure els seus amics. Quan arribava a la casa que volia visitar, aterrava a la teulada, baixava per la xemeneia i es treia la carota, el barret i el vestit. Després d'estar-se una bona estona xerrant, jugant a penyores o a cartes amb els amics, ^{cantant i ballant} tornava a disfressar-se i se n'anava a la casa del bosc. ^{es}

Si per casualitat algú dels que abans la maltractaven la veia passar, no la reconeixia ^{perquè anava} disfressada de Bruixa, i fugia corrents o s'amagava a l'església, fent el senyal de la creu. ^{seguent-se}

La Bruixa Bonica era feliç: ja no se sentia sola. Però vet aquí que un bon dia, mentre es banyava al riu, tres homes del poble que pescaven barbs per entre els joncs i les canyes, la van reconèixer i van quedar molt sorpresos. La van vigilar i van veure que, en sortir de l'aigua, es posava la disfressa. Llavors, molt intrigats, la van seguir fins que ella entrà a la casa del bosc.

I van tornar al poble a corre cuita i van explicar a tots els ^{veins} dolents i els envejosos el que havien vist:

-La Bruixa que ens fa tanta por és aquella aquella noia orgullosa i presumida que mai no ens feia cas!

-Ai, la mala pècora!

-Es pensava que era més maca que nosaltres i és una mentiderota!

-L'hem d'escarmentar!

I van sortir enfurismats, com una tropa, tot pensant en la venjança. Van ^{traversejar} creuar el riu i es van ficar al bosc. En arribar a la clariana van envoltar la casa i començaren a cridar:

-Surt, mala Bruixa, poca-vergonya! Ja veuràs, ja!

-Torna al poble i et tractarem com et mereixes!

-Si no surts abans ~~no~~ ^{de} hagin passat cinc minuts, calarem foc a la casa i et rostiràs!

La Bruixa Bonica havia tancat i barrat totes les portes i finestres, però va tenir por. Coneixia prou bé aquella gent i sabia que eren ben capaços de cremar la casa si ella no sortia. Però no volia tornar al poble de cap manera, i tampoc no volia que es riguessin d'ella o se'n vengessin.

Llavors va prendre una decisió ràpida. Mentre al defora no paraven d'insultar-la, tirar-li pedres i encendre branques seques per cremar-li la casa, ella es va enfilear a la teulada. Tots la van veure i van callar de cop, esglaiats i quietes com si fossin de pedra.

I, davant de la sorpresa i la ràbia d'aquella colla de miserables, la Bruixa va pujar a l'escombra, va fer un saltiró enlaire i es va perdre cel enllà, deixant-los tots bocabadats i amb un pam de nas.

Va començar a volar

Ningú no sap del cert on viu ara la Bruixa Bonica. Però segurament deu ser en un altre país, entre gent bona, amable i educada. Sí, en un

intel·ligent

Besta
altre poble, on una noia alegre, ~~intelligent~~ i maca pugui viure sola,
lliure i feliç, i sense haver de disfressar-se de Bruixa per aconseguir-
ho.

EL PIRATA HONEST

Temps era temps hi havia un Pirata Honest.

Era un pirata que feia la mateixa vida que tots els pirates d'aquella època. Es passava els dies a la proa del seu veler vestit amb una casaca, mirant l'horitzó amb una ullera de llarga vista, per descobrir un vaixell al que poder assaltar.

En veure'n un, el Pirata Honest feia hissar, al pal més alt del seu veler, la bandera negra -que duia brodada una calavera sobre dos ossos creuats-. I, ple d'entusiasme, començava a donar ordres als seus homes:

-Tothom al seu lloc!

-Timoner, un quart a estribor!

-Així, a tota vela. Nois, a tot drap, que ja és nostre!

-Tu, porta'm el trabuc i els pedrenyals.

I vinga a cridar i bramar per fer moure els seus homes, fins que aconseguia apoderar-se, a l'abordatge, de l'embarcació enemiga.

A partir d'aquell moment la conducta del Pirata Honest no s'assemblava gens a la dels altres pirates: mai no feia penjar els presoners ni els llançava als taurons. Els ^{li prenien} ~~quedava~~ l'or, les joies i tot el que portaven i després els desembarcava a la primera costa que trobava. En acabat, enfonsava, a canonades, el vaixell capturat i seguia el seu camí sempre a l'aguait i menant el seu veler.

De tant i tant d'alliberar presoners, el Pirata aprengué a distingir molt bé el caràcter d'aquella gent. Li agradaven els nens i nenes, perquè els homes i dones eren, en general, covards, avars i rancorosos. Per contra, els joves i els nens ~~no semblaven~~ tenir-li por; se'ls veia

semblava que

no li temien

alegres i emocionats amb l'aventura que vivien. Al Pirata Honest fins i tot li semblava que els nens se'l miraven amb simpatia i admiració.

Un bon dia se li va acudir un projecte fantàstic: deixar en terra la gent gran, farrenya i rondinaire, i proposar als nens i nenes que el seguissin fins al seu refugi misteriós, fins l'indret llunyà on guardava totes les riqueses que aconseguia.

D'aquell lloc se'n deia l'Illa Ignorada perquè ningú no en coneixia l'existència. ^{Nomes} ~~Unicament~~ el Pirata Honest i els seus homes sabien on era i quin vent havia d'inflar les veles per arribar-hi.

La bella i frondosa Illa Ignorada tenia moltes fonts i molts llacs d'aigua puríssima i era plena de palmerals de cocos i dàtils, camps de presseguers i cirerers, i pertot arreu s'hi trobaven melons, cacauets i ^{girasols} girasols plens de pipes.

A més a més hi havia lloros i papagais de plomes estranyes, llebres gegants, garces reials i grues, algun porc senglar inofensiu, vaques amb ratlles de colors, micos molt afectuosos i tota mena d'animals de faula. A la mar i ^{els} rius hi havia moltíssims peixos per pescar.

El Pirata Honest va pensar que a l'Illa els nens i les nenes aprendrien moltes coses interessants i divertides, i ^{que} amb les riqueses que ell tenia podrien construir tots plegats la Capital d'aquell petit país. La Capital seria una ciutat meravellosa: places molt grans i avingudes plenes d'arbres, fonts amb suc de taronja i de llimona..., gelats i entrepans de tota mena. Cada barri tindria camp d'esports i parc d'atraccions. No hi hauria cap edifici alt i lleig i tampoc no hi haurien escoles.

Quan el Pirata capturava un vaixell convidava els nois i les noies del passatge que anessin amb ell ~~en l'Illa Ignorada~~. Un cop a l'Illa els desembarcava i deixava que s'organitzessin per treballar: havien de fer-

Tallers i
Laboratoris

~~Ignorada~~

se el menjar, parar les hamaques, cultivar els camps i els horts, ajudats, és clar, pels homes del Pirata Honest. Després formava^{ven} equips i començaven la construcció de la Ciutat, barri per barri.

En un primer moment tot anava cor què vols cor què desitges. Però al cap d'un temps aquells nois i noies es dedicaven a fer el ximple. N'hi havia que sempre volien manar; d'altres, quan els proposaven de treballar, deien que treballés sa tia. Les nenes es barallaves, deien mentides i organitzaven batibulls pertot arreu. Els més dèbils eren víctimes de les bromes i els mals tractes dels companys més grans.

Quan el Pirata Honest va veure aquell desastre, va ^{dir:} ~~pensar~~: aquests nois ja estaven malcriats quan els vaig portar a l'Illa. Els tornaré a terra ferma amb aquells pares tan saberuts, i d'aquí en endavant només agafaré nens i nenes més petits, que no hagin tingut temps d'aprendre mals costums de les seves famílies.

^{dit} I ~~perat~~ i fet. El Pirata va ^{tenir} ~~fer fora~~ de l'Illa Ignorada els ganàpies, dropos i malcarats, i cada vegada que capturava un vaixell duia cap a l'Illa els nens i les nenes més petits que trobava.

^{va} Al cap d'un temps, la cosa semblava^x que millorava, però tampoc no va donar el bon resultat que ell esperava: molts dels petits, quan creixien, es tornaven tan ganduls i dolents com els grans. El Pirata Honest, en veure aquell fracàs, els tornava als seus pares, perquè el deixessin tranquil.

Ell no volia, però, que l'Illa Ignorada quedés buida i que aquella meravellosa Capital no s'acabés de construir. I va trobar-hi una solució: convidar tothom a l'Illa; petits, grans, o vellets, sempre que fossin simpàtics i bona gent.

Malauradament la història es tornava a repetir, i el pobre Pirata no feia altra cosa que treure de l'Illa ganduls, cercabregues i trinxeraires, amb la qual cosa hi quedava molt poca gent.

Però el Pirata Honest mai no es desanimava. Durant molts anys, primer, i segles, després, va continuar navegant sense parar, capturant vaixells i resseguint les costes de tota la Terra. Navega que navegaràs sempre intentava trobar persones que l'ajudessin a convertir l'Illa Ignorada en un país model, però amb prou feines en trobava un parell cada vegada.

I el Pirata i el seu vaixell encara naveguen ara.

Noies que llegiu aquesta història veritable, nois que penseu en el vell Pirata: si alguna ^e vegada us trobeu en una platja o en un penya-segat davant del mar i veieu que s'acosta un veler des de l'horitzó, fixeu-vos-hi bé i si al pal hi voleia una bandera negra amb una calavera sobre dos ossos creuats, no us espanteu, no fugiu corrents.

De ben segur que és el Pirata Honest i si vosaltres ho volguéssiu, se us emportaria en el seu vaixell perquè potser sou del tipus de gent que voldria viure feliç per sempre més en la meravellosa Illa Ignorada.

EL LLOP QUE ERA BO

Temps era temps hi havia un Petit Llop que era molt bo.

Va néixer en una muntanya, però ja de ben petit mirava sovint cap al poble que hi havia a la plana, perquè li agradava veure com els nens corrien pels carrers.

-Vull anar al poble!

Els llops grans es van quedar molt parats. Era la primera vegada que sentien un disbarat com aquell. El llop més vell, ~~que portava la ramada,~~ el renyà:

-I ara! No t'hi has d'acostar mai, a aquest poble! De les persones
~~-I ara! No t'hi has d'acostar mai, a aquest poble! De les persones~~
no te'n pots ^{re}fiar. Et faran mal. Que no ho sabis?

Però el Petit Llop no va fer ^{cap}cas del que li deien.

Un dia, quan els altres llops no el veien, es va escapar i, cric-cràc, cric-cràc, va baixar a la plana i va entrar al poble.

Va estar molta estona caminant pels carrers i al final es va asseure a la plaça.

Un nen i una nena que el van veure, van deixar de jugar i s'hi van apropar.

d
-Hola, sóc en Juanito.

-Hola, jo sóc la Lola.

Com que el van veure tan simpàtic, s'hi van fer amics de seguida.

La gent gran del poble també se l'estimava molt, el Petit Llop, perquè era ~~amable~~ ^{simpatie} i afectuós i ajudava tothom. Vetllava les cases, acompanyava els més petits a l'escola i, ~~a les dones, els~~ portava la bossa del pa, a les dones.

Però la seva especialitat era vigilar els ramats, perquè els bens no prenguessin mal ni es perdessin. El Petit Llop era com un supergos d'atura.

Al poble, en aquelles temps, les coses no anaven gaire bé. La gent deia:

- La collita de blat és dolenta.
- S'han acabat les patates.
- No hi ha feina.
- Haurem d'anar-nos-en a treballar a la Ciutat.

I se n'hi van anar. Es ~~van~~ ^{van vendre,} les gallines, els bens i els porcs. Tancaven les portes amb pany i clau i pujaven a l'autocar.

El Petit Llop no entenia què passava. Cap ^{on} marxava, tota aquella gent?

^{li van dir}
Un dia, en Juanito i la Lola van dir-li:

-Nosaltres també hem de marxar. A casa ja han fet les maletes. Aquí ja no hi quedarà ningú. I tu, què faràs?

Què volien que fes? Doncs anar-se'n del poble, com tothom!

Aquella tarda, quan en Juanito i la Lola van pujar al cotxe de línia amb la seva família i altra gent, el Petit Llop intentà amagar-se entre les maletes. Però el xofer el va veure i el va fer fora.

Aleshores el Petit Llop va pujar per les escaletes que en aquella època tots els autocars duïen al darrera i va asseure's entre els cistells, les caixes i els sacs.

Després d'un viatge molt llarg, l'autocar entrà ^{va} a la gran Ciutat. Les cases eren molt altes i de color grisós i als carrers no hi havia cap arbre. Tot era ple de cotxes i autobusos.

Quan l'autocar es va aturar i la gent començà a baixar-ne, el Petit Llop saltà a terra per anar al costat d'en Juanito i la Lola. El Guàrdia Municipal que hi havia al carrer va posar-se a tocar el xiulet, a cridar i a empènyer la gent que arribava del poble:

-Au, passin cap aquí! Vinga, circulin, que no deixen passar els cotxes!

Treguin els paquets! Au, fora d'aquí, fora tots!

Allà ningú no s'hi entenia. Tothom va arreplegar cistells i maletes i va arrencar a córrer. En un tres i no res es van fer fonedissos. Quan el Petit Llop se'n va adonar, al seu costat ja no hi havia ningú. On eren en Juanito i la Lola? ~~El seu pare i la seva mare s'havien emportat.~~

Ben segur que els pares se'ls havien emportat.

El Petit Llop els va buscar tot el dia per aquella Ciutat. Es va fer un bon tip de caminar i va passar per un munt de carrers i places, però no els va trobar per enlloc.

Estava molt cansat. Es va ficar dins d'una porteria i es va ajeure a l'estoreta que hi havia al peu de l'escala. En veure'l, la portera ~~es va~~ ^{es va} esverar i el va fer fora a cops d'escombria. Com cridava, aquella dona! Quins brams que feia!

I heus aquí el Petit Llop una altra vegada rondant pels carrers. Esquivava els cotxes i amb els ulls demanava que algú l'ajudés. Però ni se'l miraven. Tenia molta gana i es va acostar a una fleca per agafar una mica de pa. Quan el Forner ho va veure, es va posar fet una fúria i el va empaitar amb un garrot, tot renegant.

Cames ajudeu-me, el Petit Llop va haver de fugir un altre cop. No va parar fins que no va arribar als afores de la Ciutat, on s'acabaven les fàbriques i començaven els camps.

Delluny va veure un ramat de bous sense gos d'atura. S'hi va acostar per vigilar els bous, tal com feia al poble. Es pensava que el Pastor, content del seu servei, li donaria pa i formatge. Però els xais, en veure'l, se li van llançar al damunt i van començar a ~~masegar-lo~~ ^{morsegar-lo}. I el Pastor el va perseguir a cops de roc. Au, a córrer més que mai, quina broma!

Quan ja era molt lluny i ningú no el perseguia, va seure sota d'un arbre a reposar i a pensar. Va pensar i pensar molta estona. No volia viure a la Ciutat perquè havia perdut els seus amics i, a més a més, tothom el maltractava. Tampoc no podia tornar al poble, perquè allà ja no hi quedava ningú.

Mentre rumiava tot això va adonar-se que les urpes li creixien i que les dents cada cop les tenia més llargues. Espantat ^{de} en veure aquests canvis va udolar, i el crit li va sortir tan fort que semblava un rugit.

Aleshores va prendre una determinació. Se n'aniria al bosc i viuria en una cova.

box, va buscar una cova i al bosc s'hi

I així ho va fer. Va entrar al \ (va quedar per sempre més.
De dia s'estava amagat a la cova i a la nit sortia a fora i udolava molt
fort, tot mirant la lluna.

Tenia unes ungles i unes dents llarguíssimes.

Quan tenia gana s'acostava a un poble o a una masia i es menjava el
primer xai o la primera persona que trobava.

I, d'aquesta manera, el Petit Llop, que ~~tan i tan bo~~ havia estat amb
~~els homes~~, desenganyat per tot el que li havia passat, s'havia convertit
en un Llop de debò. En un Llop Ferotge, com tots els altres llop ~~dents~~ d'aquesta
Terra.